

Yemek için çalışmak ve uyumak için yazmak zorunda olan bir adam, yukarılardan daha yukarıda, içinden gelen seslerin ağında, aklının içindeki akılların keşfinde ve gecenin ortasında, uykuyla cedelleşmekten korktuğu ve ruhunu şeytana, bildiği tüm değerlerin üzerindeki adamlara, ve kadınlara, güzel kadınlara satmaya niyetlendi, her gecenin gündüzden daha aydınlık ve her günün yıldızlardan daha uzak olduğu bu abus şehrin sıkıcı sokaklarında...

Ankara.

Benim için bir sene önce hayatın kendisiydi, şimdi mezar gibi daraltıyor.

Yıkılan tüm duvarların altında kalmış gibi hissediyorum, gözden uzak, kimsenin aramadığı ve tek tesellisi kalbiyle bir ağaca gübre olmak, belki midesindeki tohumlarla bir ağaç olmak olan adam. Yıkılan, kendi isimlerinde boğulan, kendini ezen, ezeni yırtan, sonra rüzgara kapılıp kendinden kopan. Ey ruhu yaratıp maddeyi gözümüzden silen Rab, kulların senin için ne kötülük yaptı da onlara varolmayı verdin?

İnsanın mutluluğu, mutsuzluğu bedenindeki değersiz kimyasalların bileşiminden oluşuyor, dünyayı ne kadar farklı görüyoruz, feri kaçmış, grileşmiş bir dünya, damarlarımda dolaşan renkli hayallerin etkisiyle renk kazanıyor; hal nedir? Aslında ben kimim? Beni ölümün ertesine çeken, renkli hülyaları karanlık kabuslara çeviren de aynı salak kimyasallar. İnsan kendini pek değerli sanıyor, ama tüm bildiğini bir şırıngalık kederle bırakıp gidecek kadar ucuz. Halbuki, biz, evet, bizim yaptığımız, sanki aleme can veren bizmişiz gibi davranmak, ağzımdan çıkan sözlerin hemen hepsi için utanıyorum, ne sevmek, ne sevmemek, ne bilmek, ne bilmemek benim harcam; tüm sözlerim için özür diliyorum.

Kader, derin yaralarım taktığı çengelleri her gün bir yerlerde çekiyor, burada falancayı beklemiştin, burada filancayla buluşmuştun, bak arkadaşlarına şunu dedin, belki şöyle anlar ve üzülürler, bak şu-rada şöyle yaptın belki böyle anlaşılır, bak şu hala aklında, unutmamışsın, bak falancayı unutmuşsun halbuki ne kadar güzeldi aranız, bak insanlardan sıkılıyorsun, bak insanları sıkıyorsun...

Bak bak bak...

Her kelime, o çengellerin birini titretmeye namzet, bir yerlerde bir şeyler kopacakmış gibi oluyor, her kalem önceki kalemlere, her insan önceki insanlara benziyor; varolmaktan hicap duyuyorum, yok olmaktan da öyle.

Benim durumumdaki bir insan herhalde kendini öldürmek ister; bazı zamanlar dengesizliğimin gölgesini farkediyorum, eski yazıları okuyamıyor oluşumun sebebi de bu; ah ben bir deliyim ve insanlar bana hala insan gibi davranıyor.

Ölmek isteyenleri çok iyi anlıyorum, unutmak isteyenleri çok iyi anlıyorum; ben de onlardan biri olabilirdim, ancak hayır, işte burada, her hücremi ayrı ayrı çekiştiren hatıralar arasında, teselli dökerek, saçarak, kırarak arıyorum.

Negatif enerji yayarak.

Aslında olmak istediğim insan değilim, olmak istediğimin kim olduğu da belli değil; bu hiçlik pehli-
vanıyla ilk müsabakam da değil, onunla önceleri nasıl başa çıktığımı hatırlıyor ve başa çıkmamdan da
hicap duyuyorum.

Güneş iniyor ve güreş başlıyor.